ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Εσωτερικοῦ ἐτησίου δρ. 5
Ἐξωτερικοῦ » δρ. 10
Διὰ τοὺς ἐκτὸς καὶ διδασκάλους . . δρ. 4

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΙΚΗ ΤΟΥ

ΑΡΓΟΛΙΔΟΣ ΚΑΙ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ

ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΕΣ

Ὁ στίχος λεπτὰ 50

Διὰ διαφόρα ἀγγελίας, διαφημίδας καὶ ἄλλας καταχωρήσεις ἰδιαίτερα συμφωνεῖν.

Λήψεις πρὸς ἀγγραφὴν συνδρομητῶν δὲν λαμβάνονται ἐὰν ὅχι ἐὰν ἅμα συναδελφωθοῦν ἐπὶ τοῦ ἀντιπίσω

Πᾶσα ἀπόδειξις πληρωμῆς φέρει τὴν σφραγῖδα τῆς «Δικαιοσύνης» καὶ τὴν ὑπογραφὴν τῆς Διευθύνσεως

Ἀντιπρόσωποι καὶ ἀποστολεῖς ἀπευθύνονται:
Πρὸς τὸν κ. ΔΗΜΟΣΘΕΝΗ Δ. ΔΕΣΜΙΝΗν
Ὁδὸς Νίκης, 37 Ἀθῆνας.

Ἀναγκαίας μὲν ἀποστολὰς χρεμάτων ἐν τῷ ἐπιστολῇ καὶ τὴν Ἐξωτερικὸν εἶναι ἡ ἀγγελθεῖσα ἀπόφασις, ἀλλὰ τὸ ἀπὸ ἐδῶ ἀπὸ τὴν ἀποστολὴ τὴν γράφων καὶ βεβαιῶν ἐπιστολὴν.

ΕΤΟΣ Α'. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ, 17 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1916 ΑΡΙΘ. 12.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ κ. κ. ΣΥΡΟΜΗΤΑΣ

Παρακαλοῦνται ὅσοι τῶν κ. κ. Συνδρομητῶν κατοικοῦσιν ἐπὶ τὴν συνδρομὴν τοῦ ἔτους λήγοντος τοῦ 1916, ὅπως ἀποστείλωσι τοῦτον εἰς τὴν Διεύθυνσιν. Ἐπικαλαμβάνομεν, ὅτι οἱ ἐκτὸς τῶν Ἀθηνῶν συνδρομηταὶ δύνανται νὰ ἀποστέλλωσι τὴν συνδρομὴν των ἀπροκλίβῶς διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς.

Ἔνεκα πληθυσμοῦ ἔλλειψ ἐ ἀνάγκης τῆς ἐπιφυλλίδος ἀναβάλλεται αὐτὴ τὸ παρόν.

Ὁ ἐπιδοξὸς Ἀπουργὸς τοῦ νέου Ἀπουργείου τῆς Γεωργίας κ. Ἐμμ. Μπενάκης, ἔνεκα ἀπρόσωπου καὶ κοῦλαστος ἀγωνιστοῦ κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν, ἀναβάλλῃ τὴν κατ' ἀρχὴν ἀνοιγνεθεῖσαν εἰς Ἀσπάλιον μετεβίαν του πρὸς ἐπιτόπιον ἐπιλέπτου τοῦ ἀγροτικοῦ ἡμῶν ζητήματος. Ὅὺχ ἧττον ὅμως θετικὸς γνωρίζομεν, ὅτι πλὴν τοῦ κ. Μπενάκη καὶ ὁ κ. Ἐθνικὸ-πουργὸς καὶ ὁ ἐπὶ τῶν Ἐθνοπαρεμῶν Ἀπουργὸς ἐκλεκτῶν ἐπίσης σιδηρῶν τῆς ἔξιν τῶν τοιοῦτο, κάτοι αἱ μελέται κῶν τῶν δὲν ἐπκρωτοπαλλοῦνται ἔτι εἰς ἀπόφασεις.

Ἔνεκα πλῆθοῦς ὅλης φρέσκα λυπομένος, διότι εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ ἀναβάλλωμεν εἰς τὸ προσεχὲς ἔμβοὶ φύλλον τὴν διμελεσίαν τοῦ ἐπὶ τοῦ ἀγροτικοῦ ζητήματος μας βιεκρωτεινῶν ἐκθέσεων τῶν κ. κ. Λ. Καρατζᾶ, Β. Δρούνου καὶ Κ. Μητσοπούλου.

ΕΚ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Κωνσταντ. 7 Δεκεμβρίου 1916.

Εἶνε ἀδύνατον νὰ σᾶς περιγράψω τὸν ἐνθουσιασμόν, ὃν ἐκτηρέμον ἡμῶν ἐν ἐκεῖνοις, ὡς καὶ παρὰ τοῖς ἀπανταχοῦ τῆς Εὐρώπης Ἑλλάνων, τὰ ἀποτελέσματα τῶν Ἑλλαδοῖ ἐκλογῶν τῆς 28 Νοεμβρίου. Εἶνε ἀδύνατον νὰ σᾶς περιγράψω τοῦ βαθυοῦ τῆς ἐκτιμήσεως εἰς ὃν ἀνέβλεπε, παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἑκείνοις, ὁ λαὸς τοῦ ἐλευθέρου Πασιλείου διὰ τὸν ἀποτελεσμὰν τῶν τοιοῦτων. Δι' ὧν ἔφερον ἀνταξίας τῶν πανελλήνων τεθῶν, δι' ὧν ἔδειξεν, ὅτι ἀντιπαθοῦσιν βαθύτατα τὸν προσρισμὸν κότοῦ καὶ ὅτι ἠτθωνθῆ, κατὰ τὴν μεγαλοφυῆν στιγμὴν, ἀγωνιστοῦν ὑπερανω τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ τὰ ὑπέρτατα ἰδεώνια τῆς ἡμετέρας φυλῆς.

Δεῖν μὴ λησμονῶμεν, ὅτι ὁ ἔθνος Ἑλληνισμὸς κρίνει πάντοτε πάν μέγα γεγονὸς, ἐξελισσόμενον ἐν Ἑλλάδι, σὐχὶ μόνον ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς ἐσωτερικῆς αὐτοῦ τηρμασίας, τῆς σημασίας ἤθλον ὅτι ἡν πρὸ τῶν γεγονὸς τοῦτο ἐκφῆν ὅλε τὸ ἔθνος Ἑλληνικὸν Πασιλεῖον, αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ, ἀλλὰ, καὶ κυρίως,—καὶ εἶνε τοῦτο ρυσικὸν καὶ ἀνθρώπινον—καὶ ἐκ τῆς ἀπόψεως τῆς πανελλήνου αὐτοῦ σημασίας, ἐκείνης, ἡν δύνατοι νὰ ἔχῃ ἐν μέρει τοῦ ἔθνους τοῦ Βασιλείου, ὃ ἀστὸν τὸν ἔθνος Ἑλληνισμὸν, διὰ τὰς καθολικὰς ἡμῶν τύχας.

Καὶ τοῦτο ἐκκαθωνωτος τοῦ ἐκρίνεν ὁ ἐξελιττόμενος ἐν Ἑλλάδι μεγάλα γεγονὸς ἐλκοτοῦμος ἔχετε ὁ ἔθνος Ἑλληνισμὸς.

Ἡ ἐσωτερικὴ τῆς Ἑλλάδος κακοδιαμονία, ἡ ἀδοξία αὐτῆς καὶ ἡ ἀχνεία, ἡ περὶ τὰ χαμαιπετῆ καὶ χαμαιζῆλα ἀσχολία τῶν τέως ἡγεμονικῶν αὐτῆς ἡγεμόνων ἦν πολὺ μεγαλεπήρεια ὑπερρῶν παρὰ τοῖς Ἕλλησι τοῦ ἐξωτερικοῦ, τοῖς ὁμογενέσις τε καὶ μερῶσι καὶ ἐκκτήμν ἡμέρ ἐκκρεπῶδῆς καὶ ἐκ τοῦ συνεχοῦς τοῦ βαθμὸν τοῦ σεβασμοῦ ἡ τῆς περιεχομένοις τὸν ἀπομένοντα εἰς τὸ Ἕθνος ἡμῶν ὅπὸ τῶν ξένων.

Ὁ μεγαλεπήβολος ἐκ Κρήτης πολιτευτὴς, ὁ ἀναλαλῶν ἤλθ. ἐμβλυμὴν τὸν ἑλληνικὸν λαὸν ὕψῃμον, τὰ ἔθνη, ἐνωμένα, ἐξαιρετικὰ ἐνθουσιασμὸν ἐγείροῦθῃ, ἐν τῷ βαθεῖ τῆς καρδίας τοῦ τῶν μεγάλων ἐκκαθῆν ἀλῆθιεν κατὰ τοὺς ἐπὶ τοῦ Κρητικοῦ ζήτοιν ἀγῶνας τοῦ, τότε, ἐτε ἀνέλυε καθ' ἑκαστον τὰ κάτοιε τῆς ἡμετέρας κακοδαιμονίας, ἐτε ἀνεγείρετο μεθ' ἡμῶν ἐκστατικὴν τὴν ἀπελεθέρωτὴν τῆς Ἱστορίας ἀπὸ τοῦ ὑψοῦ τῆς κακοδιαιτήσεως ἐρκλέτου καὶ παρεκκαλῶς πιωπηλοῦς ἐν τῇ μεγαλοφυΐᾳ αὐτοῦ, τὴν ἀγωνίαν τῶν κάτοιεστέρων μέλλοντος.

Γνωρίζει ὅτι τὸν ζῆτον, ἀνεπρεφῆς μὲ ὅλα ὅσα τὸν ἐκρίνεν ἐν τῷ μεθ' ἡμῶν τοῦς μεγαλοῦς πόθους μας καὶ ὑπνεῖρεῖν μεθ' ἡμῶν τὰ μεγαλεῖα ἐνεῖρε μας.

Ὀφείλε Πρωθυπουργὸς τῆς Ἑλλάδος ἀξίωσις νὰ συμβολίσῃ ἐλληνεστέρου καὶ ζωηρότερον αὐτοῦ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας τὴν ἀξιωματοῦν ἐλπίδα ἐπὶ τὸ ἡμῶν ἐκείνο.

Λοιπὸν, ὁ ἐν αὐτῷ ὀρωμένῃ πρεπτικὸς χρονικὸ δίκστημαὶ κατορθῶσε νὰ ἐκφανεῖσῃ τὴν ἐνθουσιασμὸν εἰς τὰς ἐγκρίκ καὶ ν' ἀνωδῶσῃ τὰς καρδίας ὁλόμαν ἀχρῆλα, ὅτι θὰ ἐπιτέλέσῃ θεκκαβεστικὰς τὰς ἀνορθώσεις ἡμῶν τὸ ἔργον.

Τὸ ἔργον εἶνε βεβαίως μέγα καὶ ὁ κλῆρος αὐτοῦ βαρὺς καὶ ὀφείλε ἐγεροῦνῶν ὅλε ἐγὼ βεβαίως τὴν ἀπκίτησιν, ὅτιοι ὁ ἐνθουσιῶν ἀλλὰ καὶ παρρνοῖστερος τοῦ λιτικὸς ἀνὴρ ἀνεγερθῆ ἐν μιᾷ στιγμῇ καὶ ἐπὶ κόσμον ὅλον ἐρεπῆν τὸ ἐκπαγῶν τῆς ἑλληνικῆς ἀναγεννήσεως οἰκοδομῆμαν.

Δι' κρμὰξαι καὶ τὰ λαμκκὰ ρόοντα ἐν μιᾷ νυκτὶ, ἀλλ' ἡ ῥόμη, ἡ μέλλουσα νὰ ἐκγθῆ ὑπὸ τὰ κάτω κάτω τῆς γενεῶν, χρειάζεται ἐπὶ πολλὰ, ὅπως ἐκθέτῃ καὶ κφρτοφορῆτῃ.

Πρὸς ἐξκρβαλίσιν τῆς ἀντοχῆς τοῦ πολιτικοῦ ἡμῶν οἰκοδομκκοῦς γρεκιζοντκι πρωτιστα καὶ κυρίωτατα οἱ ἐθνικοὶ ἡμῶν ἀνδρες ὅπως ἐπιτεθῆ κρκκλευτοῦ τὸ ἐπιστέγκμκ βρκκδτέρον, καὶ τὰ θεμέλκκ ταῦτα πρέπει νὰ τεθῶσιν, ὡς οἶον τε βαθύτερα καὶ οἱ κίονες πρέπει κκλῶς νὰ πελεκηθῶσι καὶ λεανθῶσι.

Ἐν τῷ πεπυθῆσθκι, ὅτι ἡ σύνοψις τῶν ἐκλογῶν ἐγένετο ἐν ἡμέρᾳ τετάρτῃ, ὡς καὶ πάντα τ' ἄλλα, ἀρίστοτεχνικὸς θὰ ἐπιτελέσῃ, ἀτενίσωμεν εὐελπίστοι πρὸς τὸ μέλλον.

Ν. Γ.

Ἐκ τοῦ ἐντκῦκκ ἡμερινοῦ τύπου λκβόν ρῶρον τὰ Κρκτικὰ Ἐθνῆ ἐν τοιν τῶν τεκνεῖῶν ἀκκκ τοῦ ἡλίου τὴν ἀνεξκρτησίκν ἡμῶν ζήτκμκ ἐν τοῖς ἑξῆς:

Τὸ ἀγροτικὸν ζήτημα τῆς Ἀργολίδος

Ὡς ἔξεις: Ὁ τίτλος Ὑπουργὸς καὶ κὰν Ἀπουργὸς **Ἀγροτικῆς** καὶ **Κομμερκίου** κ. **Καλλέργης** πκρουσικσθεὶς εἰς τὸν ἐκὶ τῶν Ἐθνοπαρεμῶν Ὑπουργὸν κ. **Ρέπουλην** ἀναφέρκς αὐτὸν τὸ λόῃ ἐν ὅσῳ τὸ **ἀγροτικὸν ζήτημα τῆς Ἀργολίδος** ἀπὸ τὸ δίκῃ τῆς δικαίκς ἀκκτκγῆς πρὸς ἀκκθέτκκν αὐτοῦ. Τὸ ζήτημα τοῦτο εἶνε κποκλυπτόκκν καὶ δικκίκς τοῦ κ. **Δεμίνη** ἔλκβον κὐτὸ ἀπκκκλεῖκν ἔκκκν καὶ ἀνεκόμενον κὐτὸ ἐκ τῶν ἀρκκῶν τῶν ἀρκκῶν. Λείμκκν δὲ, διότι τοῦς δικκίκς ἀγόκκς τοῦ κ. **Δεμίνη** ἔρχεται νὰ ἐνοχλῆσῃ ὁ κ. **Καλλέργης**. Ἀλλὰ ἀν ἀρκκῆν κκὶ ὁ κ. **Ρέπουλης** ἀν ἀρκκῆν ἔρχκκ κκὶ ἡ **ἀγροτικὴ Ἐκκλησία** τῆς Ἀργολίδος κκὶ ἡ **Ἀγροτὴς** τοῦ ἀκκθέτκκν κρὸς ἀκκθέτκκν αὐτοῦ. Τὸ ζήτκμκ τοῦτο εἶνε κποκλυπτόκκν καὶ δικκίκς τοῦ κ. **Δεμίνη** ἔλκβον κὐτὸ ἀπκκκλεῖκν ἔκκκν καὶ ἀνεκόμενον κὐτὸ ἐκ τῶν ἀρκκῶν τῶν ἀρκκῶν. Λείμκκν δὲ, διότι τοῦς δικκίκς ἀγόκκς τοῦ κ. **Δεμίνη** ἔρχεται νὰ ἐνοχλῆσῃ ὁ κ. **Καλλέργης**. Ἀλλὰ ἀν ἀρκκῆν κκὶ ὁ κ. **Ρέπουλης** ἀν ἀρκκῆν ἔρχκκ κκὶ ἡ **Ἀγροτὴς** κκὶ **Ναυπλιεὺς** δὲ τὴν βεβαίκν τῆς ἀγροτικῆς κκτκστάσκκς τῆς θκκτέρκς πκνκγκθοῦς.

Ἡ Διεθνοῦς τῆς, δικνοῦδκς κποκλυπτόκκν ἐν κκιρῷ τὴν γνωστὴν ἐγκκλκκὶν ἐπιστολὴν τοῦ πρὸς τὸν ἀγροτικὸν ζήτκμκτκς τὴν Ἀγροκλκκὶκν τῶν Ἑλλκνῶν κκὶ πρὸς ἀκρστεῖκν τοῦς ἐκκὶ εἰρκκκνικοὺς ἐκλεκτοὺς πολιτευτὰς τοῦ ἡμετέρου Νομοῦ, τοῦς ὁποίους ἔλκβον ἔχει νὰ τκκκν κκὶ συγκκτκλέγῃ μετκξὺ τῶν κκκκ

τούς νόμους. Ἐκ ἀπό τινα χρόνον ἄλλως τοῦ ὑπηρετοῦσιν· τήν Πολιτείαν, ἤτις ὀρθῶς κα ἀφυχῆ πρός αὐτούς πάσιν τοῦ ὑπαλλήλου γενικῶς ἔσω καί αἱ ἰδιωτικαί Ἐταιρεῖαι· ἀπόκλεισε, εἰς τοιαύτας πάντας ἐξακολουθοῦσιν μισθοδοτοῦσι τούς ὑπαλλήλους αὐτῶν.

ΕΣ ΟΣΩΝ ΑΝΑΓΙΝΩΣΚΟ

ΤΡΑΓΙΚΗ ΑΦΗΓΗΣΙΣ

[illegible]

«Τήν ρομαν τής Τεταρτης 5 Ὀκτωβρίου ἐν Μάρμαρ ἀπερατισμός πλοῖα τον ἐν νοτιανοῖ τοῦ Βασιλίως, να ἐπιβιβασθῶμεν τό ἀπτυχμα ἐπί τής θαλασσογιά Ἀμαλίας. Θά ἐβλεπομεν κατοπιν πολυ διεξιουσιν ἐν ἐλεφαντων καί τοῦ πολυν γαμρον θα ἐρεστομεν Βοῦλοι.

Ἐμβαδομεν λιον πρωΐ, ὅτι ὁ δρόμ τοῦ Ὀπόρτο ἐπιβιβασθῶ τής θαλασσογιά εἰς Ἀσσοῦν ἐπί τοῦ ἀτμοῦ τοῦ Ἀζόρων. Εἰς ἀπόστασιν 30 περίπου χιλιομέτρων ἀπό τής Λισαβόνος.

«Ὁ Βασιλεύς; πρῶ ἔλα τκάτα, θιστε τοι τον ἐφιχρατιλιον τον». Ἡ Βασιλισσα Ἀμαλία ἐφαίνετο θρμος καί ἀξιοπρεπής. Ἀμφίπαντα μι μεγαλον κτιρον πρός τόν λιον της.

Ἡ Βασιλισσα Μαρία Πία, παρ' ὅλην τήν ἡλικίαν τής, δίνα πολλαν τον ζωηρότητα καί τήν δραστηριότητα, τα δύο πάντοτε ἐπιβιάτρα χαρακτηριστικά τής.

«Τέλος συγχωρήσεται ἔλα! ἐπί αὐτοκινήτου θα τήν κάτω».

«Ἐκεί ἐπιβιβασθῶμεν, ὅτι ὁ υἱός τοῦ μεταῦ τῶν εὐρισκομενος κομντε Μενεζέζ ἐρχεται νά μας ἀποχαιρετήσει».

Ἡ Βασιλισσα ἀπνθυνε πρωγματικόν λόγον πρός τον ἀτυχή πατερα.

«Ἐρθαμεν εἰς τον κατόπι εἰς τής 9 μ.μ.». Ὁ Βασιλεύς ζητεσαν κατόπιν τον ἐπιβιβασθῶ καί Βασιλισσα, ἀλλα τόν ἐξηνκρασαν κα ἀ.ιβ9 καί ἐκείνος λιμβον καί ἀρσο ἀπόψιον συγκινοτικαστον χαιρετισμον πρός τον γε νέτερον, ἀπομακρυνθεν.

«Αἱ Βασιλισσα εἰσματο ἐπί ἄλλης λιμον μετά τών ἀκολούθων τον, τῶν μαρκισίας Δι Ὀβρανζής, τής δεσας Μαρίας Δι Μενεζής καί τής κομτισσας Θρυσίδος, μετά τής κόμητος Δαλλέζ Ἀμαλίας, τής δίας πύθρμήτης πρεσβεῖον, ἐνα συνοδόν τής δεκα λικον ιδιοκτήσεων.

«Εἰς τήν λιμβον τοῦ Βασιλέως εἰμθν τεσσαρες, ἐ αὐτμον τεσσαρες κοινος δε Δαμοῦγόζα, αἱ θαλκμπτιλιοι μαρκήσος δε Φαβαλά καί δύο Βάσκο Βέλλόσκε καί ἐγω.

«Ἐκίνησεσαν τής θαλασσογιά καί ἐπιβιβασθῶμεν. Ὁ δρόμ τοῦ Ὀπόρτο μαι ἐπεζήθη, μανταλοπ, μι πολυ σκυλκινον.

«Τί να κομωμεν;

«Μετά τινα λεπτα ἐπίνοησεν καί ἡ λύρ; τοῦ Βασιλισσας. Μόλις ἐπιβιβασθεισα ἀνεφῶν ἡ ἄγκυρα καί ἡ θαλασσογιά ἔλαβε νοτιοδυτικόν διεύθυνσιν. Ὁ Βασιλεύς ἔφη αἰπαί:

«Θέλω να μεταβῶ εἰς Ὀπόρτον. Ἐκεῖ θα κόμω καί χίλιους φρουτιμόνους καί τήν πιστόν. Ὁ λαός τοῦ Ὀπόρτο εἶναι φιλικοτερος τών ἀνατολῶν. Μίαν δβρόν ἐτι ἐκεῖθεν θα βαδίσω κατά τής Λισσαβόνος».

Ἀλλ' αἱ Βασιλισσαι ἀντέστησαν κατά τοῦ τοιούτου σχεδίου καί εἰς τό συμβούλιον, εἰς τό ὁποῖον παρεστησαν πάντες, ἔλεχθη ἀπόφασις νά ἐπιλεχθοῦν ὁλκτικῆς πρός τό Βραλλαρ.

Ὁ Βασιλεύς συγκατατεθη ἀλλ' ἀπό τής στιγμῆς ἐκείνης ἐφέρθη ἀ κατά τής ἐλπίδος ὅτας ἐφέρετο τό πρόσωπον τον.

Ἀναχωρήσαμεν περί τόν 3 μ.μ. καί περί ἑλίγον ἔν ἐβλεπομεν πλέον τάς πορτοκαλιάς κατας. Ὁ κόμης ἐτο ἐν θαυμασίος. Ὁ Βασιλεύς παρεστησεν τής τής γεφυρας μετά τον δονοῦ τοῦ Ὀπόρτο.

«Αἱ Βασιλισσαι ἀνεπαυθησαν ἐλίγον.

«Δύνασθε να φαντασθῆτε τί ἀπτυχμα καί τί φρδφον νιακτα βιλιθθρον. Τό βιλιον ἐπέβε μελαγχολικόν. Μεταξύ τών συνδαιτυμόνων Ὑφίστετο ἀντιλλήρανον. Ἀπεσφθησαν πρός ὅπνον περί τής δεκάτην. Ἀλλ' ἡ νύξ ὑπέβλεπε ἀκόμη ἐπί τής ἀκτῆς τοῦ ἀλίγον. Τήν πρωΐαν, πολύ ἐνωρίς, εὑρισκόμεθα ἔλοι ἐπί τοῦ καταστρώματος καί θεκρύνομεν ἀπό μακρόν τήν ἠσπανικήν ἀκτήν.

«Ἡ ἡμέρα τής Πέμπτης βιβλίον καί πεπιεσμένος ἐπί πολύ κατεστρωμενος καί εἰς σκαμέρις ἐντός τής αἰθούσης τοῦ ἐστιατορίου.

«Εἰς τήν μεγάλην αἰθουσαν ὑπάρχει κλειστόκιβωλον. Ὁ Βασιλεύς, ὅστις εἶνε ἀρκετα φυσικός, ἔρριπτεν ἑκάστα μελαγχολικά βλέμματα πρός τό μουσικόν ἐκείνο ὄργανον.

«Τόν ἐπίταν τής Πέμπτης διακρίνων τους φανοῦ τοῦ Γιβραλτάρ. Τήν Ὑστ ἐρχόμενον τής ἀνχμῶν καί ἐλάμβανον τόν ἀρχον τής πόλεως. Μί πολλόν ἀβρότατα καί ἀνεγκλεκν τήν ἐξέλιξν τοῦ ἐν Λισσαβόνι δημοκρατικοῦ κινήματος, καί ἀπερισκεψαν κα ἀπόμακρα τής Ἑσπερίας.

«Οἱ Βασιλεῖς φιλοξενοῦνται ὑπό τοῦ Δουκατοῦ τοῦ Γιβραλτάρ.

«Ἡ θαλασσογιά Ἀμαλία ἄτο πολυν τοῦ Κρατος Ἐκκλησιαστικοῦ καί Κυβερνήτων κάθε μακρά ἐπικαρφίμενοι τό πκρος εἰς Λισσαβόνα ἐν καί δεν ἐλαβον ἀβρόν ἀβρόν πρί τής τιμής, ἥτις μᾶς ἀπονεμεν. Ἐκεῖ ἐπιβιβασθῶμεν ἀμφίπαντα, ὅτι νέα Κυβερνήται καί πλέρμαν τέκα ἐτοιμοι να πλεύσωμεν τό πλοῖον.

Καί ὁ πασινός ἐπιπαρατείνει, ὅστις εἰρήκαμεν τή ἐκείνη τήν θαλασσογιά καί ἔκοψε τήν ἀνατέρω ἀρχίνον ἀπό τοῦ στόματος τοῦ Κυδεχνίου, πρόσθεν, ὅτι εἶδε μετ' ὀλίγον τήν νέον Κυδεχνίτεν. Δεμφίπαν κάθε ἀλλο ἐρχόμενον εἰς τήν θαλασσον καί ἐρίγτοναι ἐπί τοῦ γέρα τοῦ θαυλόφρονος πρόκατοχον τον.

Ἡ Βασιλισσα Μαρία Πία, παρ' ὅλην τήν ἡλικίαν τής, δίνα πολλαν τον ζωηρότητα καί τήν δραστηριότητα, τα δύο πάντοτε ἐπιβιάτρα χαρακτηριστικά τής.

«Τέλος συγχωρήσεται ἔλα! ἐπί αὐτοκινήτου θα τήν κάτω».

«Ἐκεί ἐπιβιβασθῶμεν, ὅτι ὁ υἱός τοῦ μεταῦ τῶν εὐρισκομενος κομντε Μενεζέζ ἐρχεται νά μας ἀποχαιρετήσει».

Ἡ Βασιλισσα ἀπνθυνε πρωγματικόν λόγον πρός τον ἀτυχή πατερα.

«Ἐρθαμεν εἰς τον κατόπι εἰς τής 9 μ.μ.». Ὁ Βασιλεύς ζητεσαν κατόπιν τον ἐπιβιβασθῶ καί Βασιλισσα, ἀλλα τόν ἐξηνκρασαν κα ἀ.ιβ9 καί ἐκείνος λιμβον καί ἀρσο ἀπόψιον συγκινοτικαστον χαιρετισμον πρός τον γε νέτερον, ἀπομακρυνθεν.

«Αἱ Βασιλισσαι εἰσματο ἐπί ἄλλης λιμον μετά τών ἀκολούθων τον, τῶν μαρκισίας Δι Ὀβρανζής, τής δεσας Μαρίας Δι Μενεζής καί τής κομτισσας Θρυσίδος, μετά τής κόμητος Δαλλέζ Ἀμαλίας, τής δίας πύθρμήτης πρεσβεῖον, ἐνα συνοδόν τής δεκα λικον ιδιοκτήσεων.

«Εἰς τήν λιμβον τοῦ Βασιλέως εἰμθν τεσσαρες, ἐ αὐτμον τεσσαρες κοινος δε Δαμοῦγόζα, αἱ θαλκμπτιλιοι μαρκήσος δε Φαβαλά καί δύο Βάσκο Βέλλόσκε καί ἐγω.

«Ἐκίνησεσαν τής θαλασσογιά καί ἐπιβιβασθῶμεν. Ὁ δρόμ τοῦ Ὀπόρτο μαι ἐπεζήθη, μανταλοπ, μι πολυ σκυλκινον.

«Τί να κομωμεν;

«Μετά τινα λεπτα ἐπίνοησεν καί ἡ λύρ; τοῦ Βασιλισσας. Μόλις ἐπιβιβασθεισα ἀνεφῶν ἡ ἄγκυρα καί ἡ θαλασσογιά ἔλαβε νοτιοδυτικόν διεύθυνσιν. Ὁ Βασιλεύς ἔφη αἰπαί:

«Θέλω να μεταβῶ εἰς Ὀπόρτον. Ἐκεῖ θα κόμω καί χίλιους φρουτιμόνους καί τήν πιστόν. Ὁ λαός τοῦ Ὀπόρτο εἶναι φιλικοτερος τών ἀνατολῶν. Μίαν δβρόν ἐτι ἐκεῖθεν θα βαδίσω κατά τής Λισσαβόνος».

Ἀλλ' αἱ Βασιλισσαι ἀντέστησαν κατά τοῦ τοιούτου σχεδίου καί εἰς τό συμβούλιον, εἰς τό ὁποῖον παρεστησαν πάντες, ἔλεχθη ἀπόφασις νά ἐπιλεχθοῦν ὁλκτικῆς πρός τό Βραλλαρ.

Ὁ Βασιλεύς συγκατατεθη ἀλλ' ἀπό τής στιγμῆς ἐκείνης ἐφέρθη ἀ κατά τής ἐλπίδος ὅτας ἐφέρετο τό πρόσωπον τον.

Ἀναχωρήσαμεν περί τόν 3 μ.μ. καί περί ἑλίγον ἔν ἐβλεπομεν πλέον τάς πορτοκαλιάς κατας. Ὁ κόμης ἐτο ἐν θαυμασίος. Ὁ Βασιλεύς παρεστησεν τής τής γεφυρας μετά τον δονοῦ τοῦ Ὀπόρτο.

«Αἱ Βασιλισσαι ἀνεπαυθησαν ἐλίγον.

«Δύνασθε να φαντασθῆτε τί ἀπτυχμα καί τί φρδφον νιακτα βιλιθθρον. Τό βιλιον ἐπέβε μελαγχολικόν. Μεταξύ τών συνδαιτυμόνων Ὑφίστετο ἀντιλλήρανον. Ἀπεσφθησαν πρός ὅπνον περί τής δεκάτην. Ἀλλ' ἡ νύξ ὑπέβλεπε ἀκόμη ἐπί τής ἀκτῆς τοῦ ἀλίγον. Τήν πρωΐαν, πολύ ἐνωρίς, εὑρισκόμεθα ἔλοι ἐπί τοῦ καταστρώματος καί θεκρύνομεν ἀπό μακρόν τήν ἠσπανικήν ἀκτήν.

«Ἡ ἡμέρα τής Πέμπτης βιλιθθρον καί πεπιεσμένος ἐπί πολύ κατεστρωμενος καί εἰς σκαμέρις ἐντός τής αἰθούσης τοῦ ἐστιατορίου.

«Εἰς τήν μεγάλην αἰθουσαν ὑπάρχει κλειστόκιβωλον. Ὁ Βασιλεύς, ὅστις εἶνε ἀρκετα φυσικός, ἔρριπτεν ἑκάστα μελαγχολικά βλέμματα πρός τό μουσικόν ἐκείνο ὄργανον.

«Τόν ἐπίταν τής Πέμπτης διακρίνων τους φανοῦ τοῦ Γιβραλτάρ. Τήν Ὑστ ἐρχόμενον τής ἀνχμῶν καί ἐλάμβανον τόν ἀρχον τής πόλεως. Μί πολλόν ἀβρότατα καί ἀνεγκλεκν τήν ἐξέλιξν τοῦ ἐν Λισσαβόνι δημοκρατικοῦ κινήματος, καί ἀπερισκεψαν κα ἀπόμακρα τής Ἑσπερίας.

«Οἱ Βασιλεῖς φιλοξενοῦνται ὑπό τοῦ Δουκατοῦ τοῦ Γιβραλτάρ.

«Ἡ θαλασσογιά Ἀμαλία ἄτο πολυν τοῦ Κρατος Ἐκκλησιαστικοῦ καί Κυβερνήτων κάθε μακρά ἐπικαρφίμενοι τό πκρος εἰς Λισσαβόνα ἐν καί δεν ἐλαβον ἀβρόν ἀβρόν πρί τής τιμής, ἥτις μᾶς ἀπονεμεν. Ἐκεῖ ἐπιβιβασθῶμεν ἀμφίπαντα, ὅτι νέα Κυβερνήται καί πλέρμαν τέκα ἐτοιμοι να πλεύσωμεν τό πλοῖον.

Καί ὁ πασινός ἐπιπαρατείνει, ὅστις εἰρήκαμεν τή ἐκείνη τήν θαλασσογιά καί ἔκοψε τήν ἀνατέρω ἀρχίνον ἀπό τοῦ στόματος τοῦ Κυδεχνίου, πρόσθεν, ὅτι εἶδε μετ' ὀλίγον τήν νέον Κυδεχνίτεν. Δεμφίπαν κάθε ἀλλο ἐρχόμενον εἰς τήν θαλασσον καί ἐρίγτοναι ἐπί τοῦ γέρα τοῦ θαυλόφρονος πρόκατοχον τον.

Ἡ ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΚ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Κωνσταντ. 26 Ὀκτωβρίου 1910.

«Ἡ κοθ' ἡμᾶς Ἑλληνική κοινωνία εἶνε κατ' πάλιν ἀνάστασις. Νέος ἀνήκουστος βακκιλιασμός διαπράττεται καθ' ἡμῶν ὑπό τών Νεοτούρκων. Τό ἀντικείμενον τής προσοχῆς εἶνε τό ἐν Κωνσταντινουπόλει ἱδρυθέν ὑπό τοῦ Ἑλληνικοῦ ἡμῶν Φιλολογικοῦ Συλλόγου. Τό πολιτιστικόν φυτώριον Ἑλληνικής ἐπιστημῶν καί παιδείας, ἡ γνωσοβόλος κώμη τών Ἑλληνικῶν γραμμάτων ἐστία, ὁ φάρος ὁ τήν ἀλωγτοῦς ἐξ ἀπάντων ἔθνη κάθε ἀνατολῆς καί δύσεως αὐτοῦ καί οἱ αὐτῶν μετακιμπαπούλων τοῦ τῆς γνώσεως καί τής ἐπιστημονικής ἐρεύνας τε σκοπτής τής περί αὐτόν Ἀνατολῆς, ὁ σμινόν καί γεφύρον τοῦτο ἵδρυμα, οὗ τό ἄβμα ἐφίκετον ἔτος τής ἐπιστημῆς ἐρευνῶν καί ἀπαντεχθέν τής Εὐρώπης, σοφοί καθηγηταί γερμανικοί καί γαλλικοί καί ἰταλικοί Πανεπιστημίων, κλεινοί συγγραφεῖς, ἐπιστῆμαι τής Ἑλληνικής παιδείας, ἀγωνιστοί τής Ἑλληνικής ἀναγεννήσεως, ἐπί τοῦ Ἀρείου Πάγου τής ἀθήνας ὁ ἐν Ἀθήναις Ἑλληνικός Σύλλογος, ἐν τῆς αἰθούσης τοῦ ὁποίου συνεκεντρούσθη ὅτι ἐξ ἡμῶν ἐν ἑκάστῳ Ἑλληνισμῷ, ἤτοι, πάντοτε κατ' ἀνάκλησιν, ἐκφρασθεῖσα ἐν τῷ ἐν Ἀθήναις Ἑλληνικῷ Φιλολογικῷ Συλλόγῳ. Ὀδεμία ὅμως τουρκική Κυβέρνησις εἴχε τολμήσει νά θέσῃ χεῖρα βάβηλον ἐπ' αὐτοῦ κατά τρόπον τόσον βακκιλιασίας ἀσεβῆ καί ἀνοκτίστμον, ὅσον ἔπραξε τούτο γθές ἡ κρατοῦσα τόν Ὑπουργεῖον τής Δικαιοσύνης Κυβέρνησις τοῦ Χαλίφ καί τοῦ πολλοῦ Κομιτάτου. Ἡ κλείσιμον αὐτῆ Κυβέρνησις προστηγεῖη πρός τόν Ἑλληνικόν Φιλολογικόν Σύλλογον ἀπαραλλάκτως, καί ἐτι δεύκοτερον, ἤ ἡ ἐν τῷ Ὑπουργείῳ τής Δικαιοσύνης τελευταία κατηγόρησις, τό συστωμένον μύστερον χαμαιτυπεῖον ἡ χαρτοπαικτεῖον ἐκ τῶν πληρούντων τάς κεντρικάς ὁδούς τοῦ κλεινοῦ Βυζαντίου.

Ἠδυ πῶς ἔχει τό πόνον κακοήθης ὑμνῳδία ζήτησις, τό πρακαλοῦν ἄλην ἡμῶν τήν βιβλιοτήκαν, ὅλων ἡμῶν καί κάθε ἐνταῦθα πρακικούτων πεπολιτισμένων ξένων τόν ἀπστρισμαῖον.

Πορε τοῦ Ἑλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου ζητοῦσα τόν τής Κυβερνήσεως, λόγω κτηματικών ὑφῶν — ὁ ἐτι ὁ Σύλλογος ἔχει, ὡς γνωστόν, ἰδιόκτητον χάρμον — 600 λίρας. Ἀλλ' ἡ Κυβέρνησις ἀφ' ἑαυτῆς ἐν ἀγνοίᾳ τών ἐξεγγυήσεων, ἐξεγγυᾶται καί ἐμπόρων τής τε ἐγγυᾶται καί ξένοι φυσικοί καί συνεπῶς κατά ἀναλογίαν ἀγρεῖκων ἀγρεῖκων καί ἐκκνοί πρός διεξαγωγήν τοιούτων. Ἡ Τράπεζα κεκτεται ἀ-νεγκιμφαίνον κόρον ἐξ ὅλων τών Ἑλληνικών πρῶτον, ἀλλ, σταμβαλόμενον, πεπνό, στιν θιφρόμν εἴδων, ὡς καί ἐν γένει ἐφ' ὅλων τών Ἑλληνικών ἀγωνιστικών καί ἐμπορικών ἐπιχειρήσεων.

Κυριαρχεῖν. — Ἡ Τράπεζα τών Ἀθηνών ἐγκαταστᾶσα ἐβιαίτερα πρό τας εἰσηρρέουσας πάντες εἴδους ξεμμαστίων ἐκτεῖνοῦσα ἄμα ἐκεῖνον ὁλοκθότοτε φότεως τραπεζικόν, ὁλόκληρον κάθε ἀλφαβητικόν ἔργον καί πάσας ἐμφορνοῦ συνταρκτικτίστος, ἀκτεῖαι δε ἐν σταγῆ φτέκει καί ἑλληνικῷ πῆς ἀνάβαζ ἔπας Γιαπέζες τοῦ Ἐξωτερικοῦ ὡς ἐκ τούτου ἐκ τοῦ ἀνατολικοῦ Εὐρώπης ἐπιστεκκλέτον αὐτής τής τραπεζίτικας συνεργείας καί ἀνάκτας τής δυτικῆς Εὐρώπης καί ἀνάκτας.

Μεγάλα μερίσματα. — Τά πλημμύθεντα μερίσματα κατά τής Τραπεζής τών Ἀθηνῶν εἰς τούς μετόχους τής κατά τήν θεκακκκατεσθ ἐκείνον τοῦ ἔτους 1906 ἐκ τοῦ ἔτους 1906 πολέμου μετά τής Τουρκίας — δέν κατεβάν τόν τοῦ ἐκατόν, ἐνεβάσεν μάλιστα πολλάκις τό ποσόν τούτο σημαντικῶς. Ἀ μετοχαί κάθε, ἐν σχέσει πρός τήν ἀξίαν τής ἑκάστης μετοχῆς, ἀπόρμοιοι 34 τής ἑκατόν. Τα γεγονότα κάθε ἀμλιόνου ἀν ἐκ τοῦ.

ΕΚ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Κωνσταντ. 26 Ὀκτωβρίου 1910.

«Ἡ κοθ' ἡμᾶς Ἑλληνική κοινωνία εἶνε κατ' πάλιν ἀνάστασις. Νέος ἀνήκουστος βακκιλιασμός διαπράττεται καθ' ἡμῶν ὑπό τών Νεοτούρκων. Τό ἀντικείμενον τής προσοχῆς εἶνε τό ἐν Κωνσταντινουπόλει ἱδρυθέν ὑπό τοῦ Ἑλληνικοῦ ἡμῶν Φιλολογικοῦ Συλλόγου. Τό πολιτιστικόν φυτώριον Ἑλληνικής ἐπιστημῶν καί παιδείας, ἡ γνωσοβόλος κώμη τών Ἑλληνικῶν γραμμάτων ἐστία, ὁ φάρος ὁ τήν ἀλωγτοῦς ἐξ ἀπάντων ἔθνη κάθε ἀνατολῆς καί δύσεως αὐτοῦ καί οἱ αὐτῶν μετακιμπαπούλων τοῦ τῆς γνώσεως καί τής ἐπιστημονικής ἐρεύνας τε σκοπτής τής περί αὐτόν Ἀνατολῆς, ὁ σμινόν καί γεφύρον τοῦτο ἵδρυμα, οὗ τό ἄβμα ἐφίκετον ἔτος τής ἐπιστημῆς ἐρευνῶν καί ἀπαντεχθέν τής Εὐρώπης, σοφοί καθηγηταί γερμανικοί καί γαλλικοί καί ἰταλικοί Πανεπιστημίων, κλεινοί συγγραφεῖς, ἐπιστῆμαι τής Ἑλληνικής παιδείας, ἀγωνιστοί τής Ἑλληνικής ἀναγεννήσεως, ἐπί τοῦ Ἀρείου Πάγου τής ἀθήνας ὁ ἐν Ἀθήναις Ἑλληνικός Σύλλογος, ἐν τῆς αἰθούσης τοῦ ὁποίου συνεκεντρούσθη ὅτι ἐξ ἡμῶν ἐν ἑκάστῳ Ἑλληνισμῷ, ἤτοι, πάντοτε κατ' ἀνάκλησιν, ἐκφρασθεῖσα ἐν τῷ ἐν Ἀθήναις Ἑλληνικῷ Φιλολογικῷ Συλλόγῳ. Ὀδεμία ὅμως τουρκική Κυβέρνησις εἴχε τολμήσει νά θέσῃ χεῖρα βάβηλον ἐπ' αὐτοῦ κατά τρόπον τόσον βακκιλιασίας ἀσεβῆ καί ἀνοκτίστμον, ὅσον ἔπραξε τούτο γθές ἡ κρατοῦσα τόν Ὑπουργεῖον τής Δικαιοσύνης Κυβέρνησις τοῦ Χαλίφ καί τοῦ πολλοῦ Κομιτάτου. Ἡ κλείσιμον αὐτῆ Κυβέρνησις προστηγεῖη πρός τόν Ἑλληνικόν Φιλολογικόν Σύλλογον ἀπαραλλάκτως, καί ἐτι δεύκοτερον, ἤ ἡ ἐν τῷ Ὑπουργείῳ τής Δικαιοσύνης τελευταία κατηγόρησις, τό συστωμένον μύστερον χαμαιτυπεῖον ἡ χαρτοπαικτεῖον ἐκ τῶν πληρούντων τάς κεντρικάς ὁδούς τοῦ κλεινοῦ Βυζαντίου.

Ἠδυ πῶς ἔχει τό πόνον κακοήθης ὑμνῳδία ζήτησις, τό πρακαλοῦν ἄλην ἡμῶν τήν βιβλιοτήκαν, ὅλων ἡμῶν καί κάθε ἐνταῦθα πρακικούτων πεπολιτισμένων ξένων τόν ἀπστρισμαῖον.

Πορε τοῦ Ἑλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου ζητοῦσα τόν τής Κυβερνήσεως, λόγω κτηματικών ὑφῶν — ὁ ἐτι ὁ Σύλλογος ἔχει, ὡς γνωστόν, ἰδιόκτητον χάρμον — 600 λίρας. Ἀλλ' ἡ Κυβέρνησις ἀφ' ἑαυτῆς ἐν ἀγνοίᾳ τών ἐξεγγυήσεων, ἐξεγγυᾶται καί ἐμπόρων τής τε ἐγγυᾶται καί ξένοι φυσικοί καί συνεπῶς κατά ἀναλογίαν ἀγρεῖκων ἀγρεῖκων καί ἐκκνοί πρός διεξαγωγήν τοιούτων. Ἡ Τράπεζα κεκτεται ἀ-νεγκιμφαίνον κόρον ἐξ ὅλων τών Ἑλληνικών πρῶτον, ἀλλ, σταμβαλόμενον, πεπνό, στιν θιφρόμν εἴδων, ὡς καί ἐν γένει ἐφ' ὅλων τών Ἑλληνικών ἀγωνιστικών καί ἐμπορικών ἐπιχειρήσεων.

Κυριαρχεῖν. — Ἡ Τράπεζα τών Ἀθηνών ἐγκαταστᾶσα ἐβιαίτερα πρό τας εἰσηρρέουσας πάντες εἴδους ξεμμαστίων ἐκτεῖνοῦσα ἄμα ἐκεῖνον ὁλοκθότοτε φότεως τραπεζικόν, ὁλόκληρον κάθε ἀλφαβητικόν ἔργον καί πάσας ἐμφορνοῦ συνταρκτικτίστος, ἀκτεῖαι δε ἐν σταγῆ φτέκει καί ἑλληνικῷ πῆς ἀνάβαζ ἔπας Γιαπέζες τοῦ Ἐξωτερικοῦ ὡς ἐκ τούτου ἐκ τοῦ ἀνατολικοῦ Εὐρώπης ἐπιστεκκλέτον αὐτής τής τραπεζίτικας συνεργείας καί ἀνάκτας τής δυτικῆς Εὐρώπης καί ἀνάκτας.

Μεγάλα μερίσματα. — Τά πλημμύθεντα μερίσματα κατά τής Τραπεζής τών Ἀθηνῶν εἰς τούς μετόχους τής κατά τήν θεκακκκατεσθ ἐκείνον τοῦ ἔτους 1906 ἐκ τοῦ ἔτους 1906 πολέμου μετά τής Τουρκίας — δέν κατεβάν τόν τοῦ ἐκατόν, ἐνεβάσεν μάλιστα πολλάκις τό ποσόν τούτο σημαντικῶς. Ἀ μετοχαί κάθε, ἐν σχέσει πρός τήν ἀξίαν τής ἑκάστης μετοχῆς, ἀπόρμοιοι 34 τής ἑκατόν. Τα γεγονότα κάθε ἀμλιόνου ἀν ἐκ τοῦ.

ΜΕ ΑΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

«Ἡ Τάξις τής Κρήτης κάθε συνεδέμενος ὁρᾶσε συνεπῆ τα γεγόνα κάθε ἐκ ἀνάγκαν ἀπόκλεισε τόν ἀρχηγόν τής ἀνεξαρτησίας τοῦ Γερασιμοῦ ἀγωνα. Ἀναβιβασθεῖς

ΕΠΙΣΤΟΡΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΧΙΟΥ

(τοῦ ἰδιαιτέρου ἀνταποκριτοῦ τῆς Δανάΐδος)

Ἐν Χίῳ τῇ 4 Δεκεμβρίου 1910.

Τὰ τερπνότερα πρόσωπα τῆς τέρψεως ἐνῶν ἐν Χίῳ Μαστίχας, Ἀρχοντίας Γιαλοῦσας, Ἐπιλίας, Ἐλένας, Παρασκευῆς, Ἀμαλίας, Ἀνθούλας, Ἐλένας, Γεωργίας, Ἀκριβοῦς κοὶ τὰ τολλοὶὰ ἕτερα δοθεὶς τὴν πρόσκλησιν τοῦτον κὰ κλέψεις τὴν ψυχὴν τῶν κατὰ τὴν ἐν τῷ ἐπιστολικῷ πίνακι τῶν ἐν τῷ ἀστικῷ κοὶ τῷ ἀγροτικῷ κοὶ ἐμπορικῷ κόσμῳ ἐπιφανῶν κοὶ ἐξόχων ἀνδρῶν τῆς νήσου μας.

Μαστίχα — Ἐπιλία. Πλὴν κοὶ κάτι ἡ κυριακοὶ τοῦ Ἅγιου Νικόλαου τὸ ἔτος τοῦτο τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἐμπόριον τὸ 700.000 δοκάρια, δοκάρια πουρνάρια.

Τιμὰ ἀπὸ Ἰούλ. 700—1.000 δρ.

Εἰς κόκκινα γράνα δίδει ἀρκετὰ. Πλὴν ἡ ἀνάμνησις τοῦ πρόσφατου τοῦ ἀνθρωπίνου ἐμπορίου ἐν τῷ ἐπιστολικῷ ἐστὶ πικρόν. Ἀγοραὶ κυριακῶν κατακλεισμένοι κόσοι κόσοι ἀνθρωποὶ ἐν τῷ ἐπιστολικῷ ἐστὶ πικρόν. Ἐν τῷ Γιρμάνι κοὶ ἀλλοῦ.

Ἀλαφρὸν ἀκκόμπαγκο τὸ ἐπιστολικὸ κοὶ ἀγοραὶ κὰ ἐκ τοῦ ἀκριβοῦ ἐκείνου ἐν τῷ ἐν τῷ ἀστικῷ κοὶ ἀγροτικῷ κόσμῳ ἐν τῷ ἐν τῷ ἀστικῷ κοὶ ἀγροτικῷ κόσμῳ. Τιμὴ τοῦ γράνου ἀπὸ 110 κὰ 100 χρόνια.

Κὰ τὸ τελευταῖο ἔτος ἐκόπασε τὸ τῆς κυριακοῦ τῆς ἐπιφανείας τὴν Ἑλένα, ἐν ἐν γένει ἐπιστρεφόν τὸν ἐπιστολικὸν ἐμπόριον τοῦ ἐπιστολικοῦ ἐν Ἀλεξάνδρειᾳ, Ἀλεξάνδρειᾳ, Γιρμάνι, Ἐλλάδι.

Γιατὶ ἐκόπασε ἡ κυριακοὶ τὴν ἐπιφάνειαν; Ἀνάμεσα τοῦ 1860 κοὶ 1900 ἐκόβαν. Ἐφέρνανε τὴν ἐκκλησία τὸ πλήρωμα τὴν ἐκκλησία τὸ πλήρωμα τὴν ἐκκλησία τὸ πλήρωμα